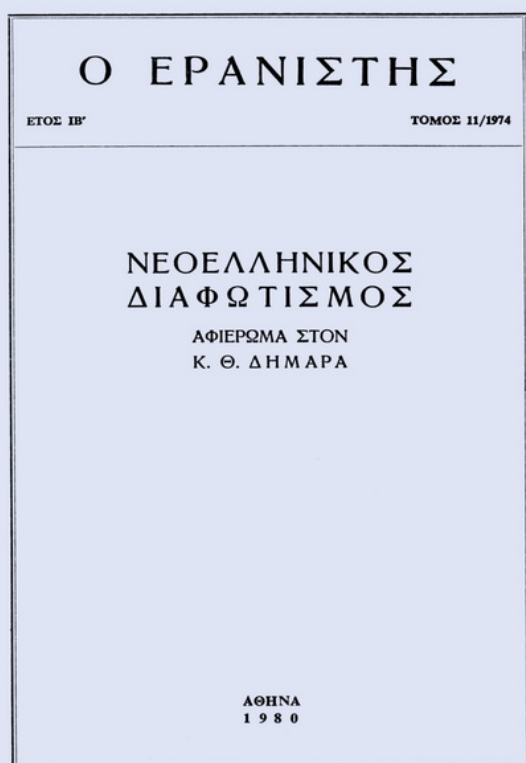

The Gleaner

Vol 11 (1974)

Αφιέρωμα στον Κ. Θ. Δημαρά

Ο Πλάτωνας στις γλωσσικές συζητήσεις του Αθ. Χριστόπουλου και του Δ. Σολωμού

Vincenzo Rotolo

doi: [10.12681/er.9387](https://doi.org/10.12681/er.9387)

Copyright © 2016, Vincenzo Rotolo

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Rotolo, V. (2016). Ο Πλάτωνας στις γλωσσικές συζητήσεις του Αθ. Χριστόπουλου και του Δ. Σολωμού. *The Gleaner*, 11, 93–105. <https://doi.org/10.12681/er.9387>

Ο ΠΛΑΤΩΝΑΣ ΣΤΙΣ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΘ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ Δ. ΣΟΛΩΜΟΥ

Ι. ΑΘ. Χριστόπουλος

Ὁ ὑποστηρικτὴς τῆς περίεργης θεωρίας τῆς αἰολο-δωρικῆς προέλευσης τῆς κοινῆς νεοελληνικῆς, στὰ διάφορα ἔργα του¹ ἔπου ἀσχολεῖται εἴτε συστηματικὰ εἴτε συμπτωματικὰ μὲ γλωσσικὰ θέματα, ἀναφέρεται ἐπανειλημμένα στὸν Πλάτωνα², καὶ μάλιστα στὸν «Κρατύλο». Δὲν χωράει ἀμφιβολία πὼς αὐτὴ ἡ ἀποκλειστικὴ ἐμμονὴ στὸν «Κρατύλο» φανερώνει ἓναν προσανατολισμὸ ἰδιαίτερα προοδευτικὸ στὸ πεδίο τῶν γλωσσικῶν θεωριῶν : ἂν δὲν ἀπατῶμαι μὲ τὸν Χριστόπουλο ὁ διάλογος αὐτὸς τοῦ Πλάτωνα κάνει τὴν πρώτη ἐμφάνισή του στὶς γλωσσικὲς συζητήσεις στὴν Ἑλλάδα³. Ἀλλωστε, ἀκόμη καὶ στὴ δυτικὴ

1. Πρέπει νὰ κάνω γνωστὸ ἐδῶ ὅτι θεωρῶ τὸ *Ὀνειρο* γνήσιο ἔργο τοῦ Χριστόπουλου, καὶ μάλιστα νομίζω πὼς ἔχω ἐνισχύσει τὴν πεποίθησιν αὐτὴ μὲ καινούργια στοιχεῖα καὶ ἐπιχειρήματα σὲ μία πρόσφατη μελέτη μου : *Il problema dell' autenticità del Sogno di A. Christopoulos*, «*Folia Neohellenica*», I, 125 - 142. Γιὰ τὶς παραπομπὲς στὸ *Ὀνειρο* καὶ στὰ ἄλλα ἔργα τοῦ Χριστόπουλου χρησιμοποιοῦ τὴν πρόσφατη ἔκδοσιν τοῦ Γ. Βαλέτα, *Ἀθανάσιος Χριστόπουλος Ἀπαντα*, ἀναστύλωσε Γ. Βαλέτας, Ἀθήνα 1969, μὲ τὴ συντομογραφία Βαλ. σ....

2. Δὲν μποροῦν, βέβαια, νὰ μᾶς ἀπασχολοῦν ἐδῶ οἱ παραπομπὲς στὸν Πλάτωνα ποὺ συχνὰ κάνει ὁ Χριστόπουλος στὰ διάφορα ἔργα του σὰν τεκμηρίωση γιὰ τὶς πολιτικὲς ἢ ιστορικὲς θεωρίες του, ὅπως δὴποτε ἄσχετες μὲ γλωσσικὰ ζητήματα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐπίδρασιν, γενικὰ, τοῦ Πλάτωνα στὸ Νεοελληνισμὸ, εἶναι πολὺτιμη ἡ μελέτη τοῦ Ἀλκ. Ἀγ-

γέλου, *Πλάτωνος τύχαι*. (*Ἡ λόγια παράδοση τῆς Τουρκοκρατίας*), Ἀθήνα, 1963, ποὺ διαπιστώνει τὴν «ἀπουσίαν» τοῦ Πλάτωνα ἀπὸ τὴ νεοελληνικὴ παιδεία τῆς Τουρκοκρατίας.

3. Φυσικὰ δὲν λογαριάζουμε τὶς ἀπλές, ἀσχολίαστες, παραπομπές, ὅπως λ.χ. αὐτὴ (ἀπὸ τὸν Κρατ. 435e) ποὺ βρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν προμετωπίδα τῆς Τερψιχόρας τοῦ Δούκα (*Γραμματικὴ Τερψιχόρα* ὑπὸ Ν. Δούκα... Ἐν Βιέννῃ 1809). Τέτοια εἶναι καὶ ἡ περίπτωση — μεταγενέστερη, πάντως, ἀπὸ τοῦ Χριστόπουλου — τοῦ Βηλαρᾶ, στὸ τέλος τοῦ «Πρὸς τοὺς ἀναγνοστές» τῆς *Ρομεικῆς Γλώσσας* (Κέρκυρα, 1814), ὅπου παρὰ τὸ χωρίο Κρατ. 424e - 425a στὸ πρωτότυπο καὶ σὲ νεοελληνικὴ μετάφρασιν. Ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Χριστόπουλο ποὺ κάνει εὐρεῖα χρῆσιν τοῦ *Κρατύλου*, μὲ λεπτομερεῖ συζήτηση καὶ σχολιασμὸ, εἶναι ὁ Κοδρικᾶς (*Μελέτη τῆς κοινῆς ἐλληνικῆς διαλέκτου*, Ἐν Παρισίῳ 1818), καὶ στὰ «Προλεγόμενά» του (σ. β'-γ'

Ευρώπη, μόνο αρκετές δεκαετίες μετά τὸν Χριστόπουλο ὁ «Κρατύλος» θὰ τραβοῦσε τὴν προσοχὴ τῶν λογίων, ὥστε νὰ ἀποτελέσει ὑποχρεωτικὸ σταθμὸ στὴν ἱστορία τῆς γλωσσολογίας. Θὰ δοῦμε στὸ τέλος ἕως ποῦ θὰ βαθμὸ ὁ Χριστόπουλος ἔχει πραγματικὰ ἀφομοιώσει τὴ βαθύτερη ἐννοια τοῦ Πλατωνικοῦ διαλόγου, πρῶτα ὅμως εἶναι σκόπιμο νὰ ἐξετάσουμε τὰ χωρία ἀπὸ τὸν «Κρατύλο» ποὺ χρησιμοποιοῦ ὁ Χριστόπουλος⁴. Στὸ «Ὁνειρο» ἀναφέρονται τὰ χωρία : 393d, 394b, 410a, 414e. Ἀλλὰ «ὁ Κρατύλος» μνημονεύεται καὶ σὲ ἄλλες μελέτες τοῦ Χριστόπουλου, σχετικὰ μὲ τὸ περιεχόμενο τοῦ Διαλόγου γενικὰ (ὅπως στὰ «Γράμματα Ἑλλήνων», Βαλ. σ. 494, ὅπου ἡ συζήτηση περιστρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν προφορὰ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς) ἢ καὶ μὲ συγκεκριμένα χωρία. Ὡς πρὸς τὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωση, βρίσκουμε, ν' ἀναφέρεται δύο φορές τὸ χωρίο «Κρατ.» 410a (στὸ «Ἑλλήνων ὄνομα καὶ γένος», Βαλ. σ. 493 καὶ στὴ «Γλῶσσα Ἑλλήνων παλαιὰ καὶ νέα», Βαλ. σ. 499 καὶ σημ. 26 στὴ σ. 529). Ἄλλα χωρία ἀπὸ τὸν Κρατύλο ποὺ μνημονεύονται εἶναι 409e («Γλῶσσα Ἑλλήνων παλαιὰ καὶ νέα», Βαλ. σ. 522), 418b-c («Γράμματα Ἑλλήνων», Βαλ. σ. 496-497), 426e («Ἑλλήνων ὄνομα καὶ γένος», Βαλ. σ. 496). Σὲ τελευταία ἀνάλυση, λοιπόν, οἱ παραπομπὲς στὸν «Κρατύλο», ἀνήκουν μόνο στὰ ἔργα : «Ὁνειρο», «Ἑλλήνων ὄνομα καὶ γένος», «Γράμματα Ἑλλήνων», «Γλῶσσα Ἑλλήνων παλαιὰ καὶ νέα». Τὰ τελευταῖα τρία ἔργα συμπεριλαμβάνονται στὸν τόμο «Ἑλληνικὰ Ἀρχαιολογήματα»⁵, ποὺ τυπώθηκε μετὰ τὸ θάνατό του τὸ 1853 μὲ τὴν ἐπιμέλεια τοῦ Ν. Κοριτζᾶ καὶ δαπάνη τοῦ Τρ. Μπάρτα.

Ἄς ἔρθουμε τώρα, σ' ἓνα πρὸς ἓνα, σ' αὐτὰ τὰ χωρία, σύμφωνα μὲ τὸ κείμενο ποὺ ἀναφέρει ὁ Χριστόπουλος :

«Κρατ. 393d («Ὁνειρο», Βαλ. σ. 161 - 162) :

«εἰ δὲ καὶ ἐν ἐτέραις συλλαβαῖς ἢ ἐν ἐτέραις τὸ αὐτὸ σημαίνει πρᾶγμα, οὐδ' εἰ πρόσκειται τι γράμμα, οὐδ' εἰ ἀφήρηται, οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο, ἕως ἂν ἐγκρατῆς ᾖ ἡ οὐσία τοῦ πράγματος δηλουμένη ἐν τῷ ὀνόματι».

Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἐπιβάλλονται μερικὲς παρατηρήσεις πάνω στὸ

λατ', ξο', ο'), καὶ στὸ κύριο σῶμα τῆς Μελέτης (σ. 7, 60, 70, 79, 193).

4. Ὁ Χριστόπουλος δὲν παρπέμπει ποτὲ μὲ ἀκρίβεια στὰ σχετικὰ χωρία τοῦ Κρατύλου: εἴτε παρα-

θέτει λέξη πρὸς λέξη τὸ κείμενο, εἴτε τὸ συνοψίζει, ἀναφέρεται γενικὰ στὸν Κρατύλο.

5. Ὅπου κατέχουν ἀντίστοιχα τίς σελ. 1 - 10, 11 - 24, 25 - 92.

κείμενο. Ἀντιπαραβάλλοντάς το μὲ τὸ κείμενο ποὺ γενικὰ παραδέχονται οἱ ἐκδότες⁶ ὑπάρχουν τρεῖς παραλλαγές. Μία ἀπ' αὐτὲς — «οὐδ' εἰ ἀφήρηται» ἀντὶ τοῦ «ἢ ἀφήρηται» (FW) μαρτυρεῖται στὸ h, ἐνῶ οἱ ἄλλες δύο — «εἰ δὲ καὶ ἐν ἐτέραις», ἀντὶ τοῦ «εἰ δὲ ἐν ἐτέραις», καὶ «τὸ αὐτὸ σημαίνει πρῶγμα», ἀντὶ τοῦ «τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐδὲν πρῶγμα» — φαίνεται μᾶλλον νὰ ὀφείλεται σὲ λανθασμένη ἢ βιαστικὴ ἀνάγνωση τοῦ Χριστόπουλου, ἐκτὸς ἂν πρόκειται γιὰ τυπογραφικὸ λάθος. Πάντως ἡ τελευταία παραλλαγή, ποὺ εἶναι καὶ ἡ πιὸ σημαντικὴ, διαψεύδεται ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ συμφραζόμενα, καὶ συγκεκριμένα ἀπὸ τὸ ἐπόμενο «οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο», ποὺ δὲν θὰ εἶχε νόημα ἂν δὲν συνδεόταν μὲ τὸ προηγούμενο «οὐδὲν πρῶγμα».

Ἡ παραπάνω περικοπὴ ἀναφέρεται στὸ «Ὀνειρο» ἀμέσως μετὰ ἀπὸ ἄλλη μία περικοπὴ τοῦ ἴδιου διαλόγου. Εἶναι φανερό πὼς ὁ Χριστόπουλος θέλησε νὰ τίς συνδέσει στενὰ γιὰ νὰ ὑπογραμμίσει μὲ περισσότερη ἔμφαση τὸ κοινό, ἢ ἔστω παρόμοιο, νόημα τῶν δύο περικοπῶν. Ἡ δευτέρη εἶναι ἡ ἀκόλουθη :

«Κρατ.» 394b («Ὀνειρο», Βαλ. σ. 161) : Ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων, τὴν δύνάμιν αὐτῶν σκοπεῖ, καὶ οὐκ ἐκπλήσσεται εἴ τι προσκειται γράμμα ἢ μετὰκειται, ἢ ἀφήρηται καὶ ἐν ἄλλοις παντάπασιν γράμμασιν ἐστὶν ἢ τοῦ ὀνόματος δύναιμι».

Ἡ δευτέρη ἀναδρομὴ στὸν «Κρατύλο» γίνεται γιὰ νὰ στηριχτεῖ καλύτερα τὸ δικαίωμα τῆς γλώσσας ν' ἀλλάζει συλλαβὴ ἢ γράμμα⁷. Στὴ νεοελληνικὴ ἀπόδοση, ἢ μᾶλλον παράφραση, τοῦ Χριστόπουλου⁸, παρατηροῦμε ὅτι «ὁ ἐπιστάμενος περὶ ὀνομάτων», ἀποδίδεται μὲ τὴν ἔκφραση «ὁ διδάσκαλος τῶν λέξεων». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο χάνεται ἡ βασικὴ ἔννοια — ποὺ εἶναι καὶ χαρακτηριστικὴ τῆς Σωκρατικῆς διδασκαλίας — τῆς «ἐπιστήμης», ποὺ εἶναι τόσο πιὸ φανερὴ ὥς ἐρχεται σ' ἀντίθεση, λίγο παραπάνω, μὲ τὴν ἔννοια τοῦ μὴ μεμνημένου⁹ (394a :

6. Γιὰ τὸ κείμενο τοῦ Κρατύλου βασίζομαι στὴν ἔκδοση τοῦ L. Meridier, *Platon oeuvres complètes*, tom. V, 2e partie, 3e éd., Les Belles Lettres, Paris 1961, καὶ στὴν ἔκδοση τοῦ I. Burnet, *Platonis opera*, tomus I, Oxonii.

7. Σημειῶνω ὅτι ὁ Σολωμός, ὅταν στὸ Διάλογό του θὰ ἐκφράσει μία παρόμοια ἀρχὴ (ἐκδ. Α. Πολίτη, σ. 17)

θὰ βασιστεῖ στὸ κῦρος τοῦ Court de Gébelin.

8. Ὁ ὁ διδάσκαλος τῶν λέξεων δὲν ξιππάζεται, ἂν οἱ λέξεις ἔχουν κανένα γράμμα περισσότερο.... ἢ ὀλιγότερον.... ἢ μετατοπισμένο.... ἢ καὶ εἰς ὁλότελ' ἄλλα διαφορετικὰ γράμματα τὸ ἴδιο δηλοῦν.

9. Τὸ ὅτι ὁ ὅρος «διδάσκαλος», ἐκτὸς ποὺ δὲν εἶναι ἀκριβής, ξεφεύγει

«ὥστε δόξαί ἂν τῷ ἰδιωτικῷ ἔχοντι ἕτερα εἶναι ἀλλήλων τὰ αὐτὰ ὄντα»). Ἐπίσης χάνεται, στήν ἀπόδοση τοῦ Χριστόπουλου, ἡ ἔννοια τῆς «δυνάμεως (= ἀξίας, σημασίας) τῶν ὀνομάτων».

Στις δύο περικοπές ὁ Σωκράτης ὑποστηρίζει : Α') ὅτι δὲν πειράζει τὸ ἴδιο νόημα νὰ ἐκφράζεται μὲ τοῦτες ἢ ἄλλες συλλαβές, ἢ νὰ προσθέτονται ἢ νὰ ἀφαιροῦνται μερικά γράμματα, ἀρκεῖ νὰ ἐπικρατεῖ ἡ οὐσία τοῦ ἀντικειμένου πού δηλώνεται στὸ ὄνομα, — Β') ὅτι [μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πού τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα ποικίλλουν σὲ χρῶμα καὶ μυρωδιά, ἐνῶ φαίνονται διαφορετικά, εἶναι τὰ ἴδια, ἔτσι] ὅποιος εἶναι ἔμπειρος στὰ ὀνόματα, ἐξετάζει τὴ σημασία τους καὶ δὲν ἐκπλήττεται ἂν ἓνα γράμμα προσθέτεται, μετακινεῖται, ἀφαιρεῖται, ἢ ἂν ἡ σημασία τοῦ ὀνόματος βρίσκεται σὲ γράμματα τελείως διαφορετικά.

Εἶναι πραγματικά σπουδαῖο τὸ ὅτι ὁ Χριστόπουλος ἔχει ἐντοπίσει τὴ θεμελιώδη διάκριση πού κάνει ὁ Σωκράτης ἀνάμεσα στὴν οὐσία (δηλ. : στὴ σημασία) τῆς λέξης, καὶ στὴ μορφή. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ Χριστόπουλος ἔχει συλλάβει, στὰ λόγια τοῦ Σωκράτη, τὴν ἀρκετὰ νέα ἀντίληψη (πού ἐπικράτησε μὲ τὴ φιλοσοφία τοῦ Διαφωτισμοῦ καὶ ξαναγίνηκε ἐπίκαιρη στὴ σημερινὴ γλωσσολογία, κυρίως μὲ «στρουκτουραλιστική» τάση) τῆς κοινωνικῆς σημασίας τῆς γλώσσας σὰν ὀργάνου γιὰ τὴ μετάδοση ἰδεῶν καὶ γνώσεων.

(Κρατ.) 414 c («Ὀνειρο», Βαλ. σ. 166)

«τὰ πρῶτα ὀνόματα τεθέντα¹⁰ κατακέχωσται ἤδη ὑπὸ τῶν βουλομένων τραγωδεῖν αὐτά, περιτεθέντων γράμματα καὶ ἐξαιρούντων εὐστομίας ἕνεκεν, καὶ πανταχῇ στρεφόντων, καὶ ὑπὸ καλλωπισμοῦ καὶ ὑπὸ χρόνου».

πάντως καὶ ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Πλατωνικοῦ διαλόγου, μπορεῖ νὰ διαπιστωθεῖ καὶ ἀπὸ τίς λέξεις τοῦ Κρατ. 388d («Νομοθέτου ἄρα ἔργῳ χρήσεται ὁ διδασκαλικὸς ἔταν ὀνόματι χρῆται;... Οὐκ ἄρα παντὸς ἀνδρός, ὡς Ἐρμόγενης, ὄνομα θέσθαι ἐστίν, ἀλλὰ τινος ὀνοματοῦργου· οὗτος δ' ἐστίν, ὡς ἔοικεν, ὁ νομοθέτης...»), ὅπου εἶναι ρητὴ ἡ χρῆση τῆς διδασκαλίας («ὁ διδασκαλικός») γιὰ τὴ διδακτικὴ λειτουργία, πού δὲν μπορεῖ νὰ συγχέεται μὲ τὴν «ἐπιστήμη». Καὶ φυσικά δὲν θίγουμε ἐδῶ τὸ περί-

πλοιο καὶ ἀμφισβητούμενο ζήτημα, τὸ ποῖος ἐννοεῖται μὲ τὴ λέξη «νομοθέτης», ἂν ὁ λαός, ἢ ἓνας ἄνθρωπος προικισμένος μὲ θεῖα χάρισμα, ἢ καὶ ἄλλος ἀκόμη : πρβ. H. Steintal, *Geschichte der Sprachwissenschaft bei den Griechen und Römern*, I, Berlin 1890, σ. 104 ἐπ., L. Meridier, ἔ. ἀ., σ. 58, σημ. 1.

10. Τὸ Πλατωνικὸ κείμενο, ὅμως, εἶναι ὡς ἐξῆς : «ΣΩ. ὦ μακάριε, οἷκ οἶσθα ὅτι τὰ πρῶτα ὀνόματα κλπ...»

Καὶ ἐδῶ τὸ χωρίο τοῦ «Κρατύλου» παρεμβάλλεται γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὴν ἀρχὴ τῆς συνεχοῦς ἀλλαγῆς τῆς γλώσσας. Ἀξιόλογη εἶναι ἡ σημασία ποὺ δίνει τὸ Πλατωνικὸ κείμενο στὴν «εὐστομία», ποὺ ἰδιαίτερα ἀπασχολεῖ καὶ τὸν Χριστόπουλο¹¹.

Τέλος, τὸ «Κρατ.» 410a ἀποδίδεται ἐλεύθερα στὸ «Ὀνειρο» (Βαλ. σ. 165) γιὰ νὰ ἀποδειχτεῖ ὅτι τὰ «δάνεια» εἶναι νόμιμα, ἀφοῦ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰ γνωρίζαν, ὅπως μαρτυροῦν οἱ λέξεις πῦρ, ὕδωρ, κύων, ποὺ εἶχαν δανειστεῖ ἀπὸ τοὺς Φρύγες¹². Τοῦ ἴδιου χωρίου γίνεται μνεία, ἔμμεσα, καὶ στὸ «Ἑλλήνων ὄνομα καὶ γένος» (Βαλ. σ. 493) ὅπου, γιὰ νὰ ὑποστηρίξει ὅτι ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν πελασγικὴ ἀλλὰ ἀπὸ τὴ φρυγικὴ, ὁ Χριστόπουλος παραπέμπει στὸν «Κρατύλο», καὶ συγκεκριμένα στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποὺ ὁ Σωκράτης καλεῖ τὸν Ἑρμογένη νὰ ἐξετάσει μήπως οἱ λέξεις πῦρ, ὕδωρ, κύων καὶ πολλὲς ἄλλες εἶναι Φρυγικές.

Τὸ χωρίο αὐτὸ ἐμφανίζεται πάλι στὴ «Γλῶσσα Ἑλλήνων παλαιὰ καὶ νέα» (Βαλ. σ. 529, σημ. 26 ποὺ ἀναφέρεται στὴ σ. 499), ὅπου ὁ Χριστόπουλος παραπέμπει στὸν Πλάτωνα γιὰ νὰ τεκμηριώσῃ τὸ ὅτι πῦρ καὶ ὕδωρ εἶναι Φρυγικὲς λέξεις καὶ γιὰ νὰ ἀποδείξει, ἐπομένως, ὅτι οἱ διάφοροι ἀρχαῖοι πληθυσμοὶ δὲν βαρβαρίζαν ἀνταλλάσσοντας μετὰ τὸν τοὺς λέξεις, ὅπως δὲν βαρβαρίζουν οἱ σύγχρονοι ἀλλάζοντας τὶς λέξεις.

Στὸ πρόβλημα τῶν δανείων ἐπανέρχεται ὁ Χριστόπουλος στὴ «Γλῶσσα Ἑλλήνων παλαιὰ καὶ νέα» (Βαλ. σ. 522) γιὰ νὰ ἐπαναλάβῃ ξανά ὅτι, ἀφοῦ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες δανειζόντουσαν λέξεις ἀπὸ τοὺς βαρβάρους, δικαιοῦνται καὶ οἱ τωρινοὶ Ἕλληνες νὰ κάνουν τὸ ἴδιο χωρὶς μ' αὐτὸ νὰ μποροῦν νὰ τοὺς κατηγορήσουν ὅτι καθιστοῦν βάρβαρη τὴ γλώσσα τους. Καὶ μάλιστα ἀναφέρει μία περικοπὴ ἀπὸ τὸν «Κρατ.» 409e: «Ἐνοῶ γὰρ ὅτι πολλὰ οἱ Ἕλληνες ὀνόματα, ἄλλως τε καὶ οἱ ὑπὸ τοῖς βαρβάροις οἰκοῦντες, παρὰ τῶν βαρβάρων εἰλήφασιν».

Ἡ προφορὰ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς, ὅπως εἶναι γνωστό, εἶναι πρόβλημα ποὺ ἐνδιαφέρει ζωηρὰ τὸν Χριστόπουλο¹³: ἀρκετὲς φορὲς

11. Πρβ. λ.χ. Ὀνειρο, Βαλ. σ. 162, 170 ἐπ. καὶ ἄλλοι. (Ἡ σημασία τῆς «εὐστομίας» ὑπογραμμίζεται καὶ ἄλλοι στὸν Κρατύλο: πρβ. 404d καὶ 412e).

12. «Ὁρα τοῖνον καὶ τοῦτο τὸ ὄνομα τὸ πῦρ μὴ τι βαρβαρικὸν ἔσθι».

Τοῦτο γὰρ οὔτε ῥᾶδιον προσάψαι ἐστὶν Ἑλληνικῇ φωνῇ φανεροί τ' εἰσιν οὕτως αὐτὸ καλοῦντες Φρύγες σμικρόν τι παρακλίνοντες· καὶ τό γε ὕδωρ καὶ τοὺς κύνας καὶ ἄλλα πολλά».

13. Χάθηκε, ὅπως ξέρουμε ἀπὸ τὸ Βίο ἈΘ. Χριστοπούλου, ποὺ δημο-

βρίσκει την ευκαιρία να παραπέμψει σε αρχαίους συγγραφείς ή σε νεότερους λογίους¹⁴ για να αποδείξει την ένότητα της ελληνικής προφοράς. 'Ο «Κρατύλος» του Πλάτωνα είναι από τα κείμενα στα οποία αναφέρεται για αυτό το σκοπό. Στα «Γράμματα Ἑλλήνων» (Βαλ. σ. 494) για να αποκρούσει την υπόθεση του Διοδώρου του Σικελιώτη για την προτεραιότητα των Πελασγικῶν γραμμάτων, εκτός από τα άλλα επιχειρήματα που προβάλλει, παρατηρεῖ πώς, αν πραγματικά ήταν έτσι, ο Πλάτωνας θα το ανέφερε στον «Κρατύλο» όπου πραγματεύεται τα Ἑλληνικά γράμματα και τις ελληνικές λέξεις.

Στα «Γράμματα Ἑλλήνων» (Βαλ. σ. 496), σχετικά με την προφορά του η αναφέρει και σχολιάζει διάφορες περικοπές του «Κρατύλου». 'Ως προς τη μαρτυρία (την όποιαν επικαλούντο οι όπαδοί του Ἑράσμου για να αποδείξουν ότι η = ε μακρό) του «Κρατ.» 426e (οὐ γὰρ ἦτα ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε¹⁵ τὸ παλαιόν), ο Χριστόπουλος απαντᾷ ὅτι ο Πλάτωνας δὲν θέλει να πει ὅτι οἱ Ἕλληνες πρῶτα χρησιμοποιοῦσαν τὸ ε σὰν μακρὸ καὶ ἔπειτα στὴ θέση του υἱοθέτησαν τὸ η, ἀλλὰ ὅτι μόνο στὴ λέξη ἴσεις δὲν χρησιμοποιοῦσαν τὸ ἦτα, ἀλλὰ τὸ ε: «Τῆς δὲ κινήσεως¹⁶, ἣν οὐδ' εἵπομεν, διότι ἔχει τοῦτο τοῦνομα· ἀλλὰ γὰρ δῆλον, ὅτι ἴσεις βούλεται εἶναι· οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε τὸ παλαιόν. Ἡ δὲ ἀρχὴ ἀπὸ τοῦ κίειν (ξενικὸν δὲ τοῦνομα)· τοῦτο δ' ἐστὶν ἰέναι. Εἰ οὖν τις τὸ παλαιὸν αὐτῆς εὔροι ὄνομα εἰς τὴν ἡμετέραν φωνὴν ξυμβαῖνον, ἴσεις ἀν' ὀρθῶς καλοῖτο· νῦν δὲ ἀπὸ τοῦ ξενικοῦ τοῦ κίειν, καὶ τῆς τοῦ ν παρενθέσεως¹⁷, κίνησις κέκληται».

σιεύτηκε στα «Ἑλληνικά Ἀρχαιολογήματα», (= Βαλ. σ. 91 ἐπ.), ἡ πραγματεία πὺ εἶχε γράψει γύρω ἀπὸ τὴν προφορὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἐνῶ ἔχουμε τὴν περίληψη τῆς πραγματείας (Γράμματα Ἑλλήνων).

14. 'Οπως 'Ονειρο, Βαλ. σ. 168, ὅπου ἀναφέρει τὸν Βετστένο, δηλ. τὸν Wetstenius, συγγραφέα τοῦ βιβλίου *Pro graeca et genuina linguae graecae pronuntiatione orationes apologeticae*, Basileae 1686².

15. Για να εἰμαστε ἀκριβεῖς, ὅμως, πρέπει να ποῦμε ὅτι ἡ χειρόγραφη παράδοση ἀμφιταλαντεύεται μεταξύ «εἶ» (πὺ προτιμοῦν οἱ περισσότεροι ἐκδότες), «η», καὶ «ε».

16. Σύμφωνα με τὴν παραπομπή

τοῦ Χριστόπουλου, ἡ σύνταξη τοῦ κειμένου μᾶς παρουσιάζεται ἀνώμαλη, γιατί ἡ φράση ἐμφανίζεται ἀκέφαλη. Τὸ πρωτότυπο ἔχει ὡς ἐξῆς: «...τὸ ρῶ ξμοιγε φαίνεται ὥσπερ ὄργανον εἶναι πάσης τῆς κινήσεως κλπ...»

'Ἐχει ἐπισημανθεῖ ἡ ἐπικαιρότητα τῆς θεωρίας τοῦ συμβολισμοῦ τῶν ἤχων στὴ σύγχρονη γλωσσολογία, ἰδιαίτερα με τὸν E. Sapir, *A Study in phonetic symbolism*, «Journ. of experim. Psychology» XII (1929), ἀρ. 3, σ. 225 - 239) καὶ O. Jespersen, *Symbolic value of the vowel i*: C. Tagliavini, *Introduzione alla Glottologia*, Bologna 1966⁸, σ. 25-26.

17. Ἡ χειρόγραφη παράδοση, πὺ

Ἀπ' αὐτὴν τὴν Πλατωνικὴ περικοπὴ — πού, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθειαν, ἀφ' ἧς περιθώριο γιὰ περισσότερες ἐρμηνείες — ὁ Χριστόπουλος καταλήγει στὴν ἀποψη ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι χρησιμοποιοῦσαν τὸ ἦτα ὅχι στὴ θέση τοῦ ε μακροῦ, ἀλλὰ τοῦ ι μακροῦ, παραπέμποντας στὸν «Κρατ.» 418b-c : «οἷσθα ὅτι οἱ μὲν παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ι καὶ τῷ δ εὖ μάλα ἐχρῶντο...¹⁸ νῦν δὲ ἀντὶ μὲν ι, ε, ἡ η μεταστρέφουσιν... οἷον οἱ μὲν ἀρχαῖότατοι ἡμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἑμέραν, οἱ δὲ νῦν ἡμέραν».

Μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε, λοιπόν, ὅτι ἀπὸ τὸ γλωσσικὸ προβληματισμὸ τὸν πιὸ καθαρὰ φιλοσοφικὸ πού διέπει τὸν «Κρατύλο» δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχει ἔχνος στὸν Χριστόπουλο (ἂν ἐξαιρέσουμε τὶς παρατηρήσεις του πάνω στὸν «Κρατ.» 393d, 394b). Ὁ Χριστόπουλος δὲν συζητᾷ κανένα ἀπὸ τὰ προβλήματα τὰ ὅποια, στὸ διάλογο, θέτει τὸ ἐρευνητικὸ καὶ διαλεκτικὸ πνεῦμα τοῦ Σωκράτη. Καὶ δὲν ἐννοῶ τὰ προβλήματα ἐκεῖνα πού ἡ ἐρμηνεία τους εἶναι ἀκόμη σήμερα δύσλυτη καὶ ἀμφισβητήσιμη, ἀλλὰ τοῦλάχιστο τὰ πιὸ βασικὰ ὅπως λ.χ.: ἂν ἡ «ὀνόματος ὁρθότης» εἶναι «φύσει» (383a-b) ἢ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ «συνθήκη καὶ ὁμολογία» (384d). Φυσικά, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔχει τὴν ἀπαίτηση ἀπὸ τὸν Χριστόπουλο νὰ ἔχει προλάβει τοὺς σημερινούς ἐρευνητές, πού, ἀποκρούοντας τὴν παλιὰ θεωρίαν σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ «Κρατύλος», ἰδίως στὶς φανταστικὲς ἐτυμολογικὲς εἰκασίες, ἐπιδίωκε κωμικοὺς σκοποὺς¹⁹, ἔχουν ἐπισημάνει σ' αὐτὸ ἔχνη τῆς ἀντίληψης τοῦ συμπτωματικοῦ καὶ τοῦ αὐθαίρετου στὴ γλώσσα²⁰, ἂν ὅχι τῶν σχέσεων ἀνάμεσα «σημαῖνον καὶ σημαίνον»²¹ ἢ καὶ ἀκόμη τῆς

οἱ ἐκδότες τὴ δέχονται, ἔχει «ἐνθέσεως».

18. Τὸ μέρος τῆς περικοπῆς πού παραλείπεται περιέχει μία διαπίστωση — πού τὴν ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Κικέρωνας, De orat. III, 12,45 — καὶ πού ἀπαντᾷ συχνὰ στοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος στὴν Ἱταλία ἀπὸ τὸν 15ο αἰῶνα, ὅτι δηλαδή οἱ γυναικες διατηροῦν τὴν πιὸ πατροπαράδοτη γλώσσα : «... καὶ οὐχ ἥχιστα αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σφύζουσι».

19. U. Wilamowitz, *Platon*, I, 1919, σ. 293.

20. A. Pagliaro, *Sommario di*

linguistica arioeuropea, Roma 1930, σ. 15.

21. A. Pagliaro, *Struttura e pensiero del «Cratilo» di Platone* «Nuovi saggi di critica semantica», Messina-Firenze, 1956, σ. 73, M. Leroy, *Profilo storico della linguistica moderna* (ἱταλικὴ μετάφραση), Bari 1969, σ. 14. Ὅπως εἶναι γνωστὸ οἱ ὅροι signifié καὶ signifiant τοῦ Saussure βασίζονται στὴ στοικὴ διάκριση μεταξὺ «σημαίνον» καὶ «σημαῖνον» (Χρύσιππος, SVF, 2, 48, 18), ἀλλὰ βρίσκονται ἤδη στὸν Ἀριστοτ. Ποιητ. 1457a («τὰ σημαίνοντα» σὲ ἀντίθεση

κοινωνικῆς ἀποστολῆς τῆς γλώσσας²². Αὐτὸ ποὺ θὰ περίμενε κανένας εἶναι νὰ ἐμπνευστεῖ ἀπὸ τὸν «Κρατύλο» βαθύτερες καὶ οὐσιαστικότερες ιδέες, ἐνῶ ἡ πρώτη ἐντύπωση εἶναι πὼς περιορίστηκε στὸ νὰ τεκμηριώσει μὲ παραδείγματα τὴν προσπάθεια τῆς Πλατωνικῆς θεώρησης γύρω ἀπὸ ὀρισμένα μηχανικὰ γλωσσικὰ φαινόμενα, ὅπως ἡ μετακίνηση καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῶν γραμμάτων, χωρὶς νὰ εἰσχωρήσει στὸν πυρήνα τῆς Πλατωνικῆς ἔρευνας. Καὶ ὅμως ὁ ἀπολογισμὸς δὲν νομίζω νὰ εἶναι τελείως ἀρνητικὸς. Πρῶτα ἀπ' ὅλα, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι διάλεξε ἓνα κείμενο σὰν τὸν «Κρατύλο» τὸν τοποθετεῖ σὲ ξεχωριστὴ θέση ἀνάμεσα στοὺς λογίους τῆς ἐποχῆς του. Ἐπειτα, δὲν μπορεῖ ἡ προσεκτικὴ ἀνάγνωση καὶ μελέτη τοῦ «Κρατύλου» νὰ τὸν ἄφησε ἀνεπηρέαστο. Ἔτσι λ.χ. ἡ σπουδαιότητα τῆς «χρήσης» γιὰ τὸ λεξιλόγιο, ἂν καὶ κοινὴ στὴ σκέψη τοῦ Διαφωτισμοῦ, δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔπεσε στὴν προσοχή του ἀπὸ τὴ Πλατωνικὴ διαπίστωση ὅτι τὰ ὀνόματα δὲν καθορίζονται «φύσει», ἀλλὰ «νόμῳ καὶ ἔθει» («Κρατ.» 384d), καὶ ὅτι διὰ μέσου τῆς χρήσης καὶ τῆς συνθήκης, μιλώνοντας, ἐκδηλώνουμε τὸ ἀντικείμενο τῶν σκέψεών μας : «Κρατ.» 435b «ἀναγκαῖόν που καὶ ξυνθήκην τι καὶ ἔθος ξυμβάλλεσθαι πρὸς δῆλωσιν ὧν διανοούμενοι λέγομεν»²³.

II. Δ. Σολωμὸς

Δὲν θὰ ἐξετάσουμε, φυσικά, ἐδῶ τὰ στοιχεῖα τὰ σχετικὰ μὲ τὰ «ὕλικά» ποὺ χρησιμοποίησε ὁ Σολωμὸς στὸ «Διάλογό» του²⁴ : ἔχουν ἐρευνηθεῖ, ἄλλωστε, μὲ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα οἱ σχέσεις μὲ τὴ γαλλικὴ καὶ νεοελληνικὴ κοιντοῦρα ὅσον ἀφορᾷ τὶς πηγὲς ἀπὸ τίς ὁποῖες ἀντλοῦσε ὁ Σολωμὸς τὴν τεκμηρίωσή του γιὰ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα²⁵.

μὲ τὰ «ἄσημα») καὶ Ρητορ. 1405b («τὸ σημανόμενον»).

22. M. Leroy, ἔ.δ. σ. 14.

23. Ποὺ ἀποτελοῦν προμήνυμα σύγχρονων θεωριῶν : πρβ. Pagliaro, *Struttura...*, σ. 76.

24. Γενικὰ γιὰ τὸ Διάλογό τοῦ Σολωμοῦ βλ. τὸ σπουδαῖο μελέτημα τοῦ Κ.Θ. Δημαρχῆ, *Σημειώσεις γύρω στὸν «Διάλογό»*, «Ἀγγλοελλ. Ἐπιθ.», Γ', 9 (Ἀπρλ. 1948) 272 - 275. Πρβ. ἐπίσης Ζ. Λορεντζάτου, «Ὁ «Διά-

λογος» τοῦ Σολωμοῦ, Ἀθήνα 1970, καὶ V. Rotolo, *Il Dialogo sulla lingua di Dionisio Solomos*, Palermo (presso l'Accademia) 1970.

25. Πρβ. Δημαρχῆ, ἔ.δ., σ. 273 - 274. Ὁμοιότητες καὶ συγγένειες μὲ ἐκπροσώπους τοῦ λογοτεχνικοῦ κύκλου τῆς Ἰταλίας, ποὺ ὁπωσδήποτε τοῦ ἦταν οἰκείος κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαμονῆς του ἐκεῖ, ὑπέδειξα στὴ μελέτη μου γιὰ τὸ Διάλογό τοῦ Σολωμοῦ σ. 24 ἐπ.

Θὰ περάσουμε λοιπόν, χωρίς ἄλλο, στὸ θέμα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ.

Σ' ἓνα ὀρισμένο σημεῖο τοῦ «Διαλόγου»²⁶, ὁ «Ποιητής», γιὰ νὰ ἐνισχύσει τὴν ἀποψή του ὅτι εἶναι ὁ λαὸς ποὺ διδάσκει τὴ γλώσσα, παρὰθέτει τὴν ἀκόλουθη περικοπὴ ἀπὸ τὸν «Ἀλκιβιάδην» ἀφοῦ παρουσιάζει πρῶτα τὸν Σωκράτη μὲ τὰ ἐγκωμιαστικὰ λόγια τοῦ Κικέρωνα²⁷.

Πλατ. «Ἀλκ.» 110e - 111a

«ΑΛΚ.— Οἶμαι ἔγωγε· ἀλλὰ γοῦν πολλὰ οἷοί τ' εἰσιν (οἱ πολλοὶ) διδάσκειν σπουδαιότερα τοῦ πεττεῦν.

ΣΩΚΡ.— Ποῖα ταῦτα;

ΑΛΚ.— Οἶον καὶ τὸ ἐλληνίζειν περὶ τούτων ἔγωγε ἔμαθον· καὶ οὐκ ἂν ἔχοιμι ἔμχυτοῦ εἰπεῖν διδάσκαλον, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἀναφέρω, οὓς σὺ φῆς οὐ σπουδαίους εἶναι διδασκάλους.

ΣΩΚΡ.— Ἄλλ' ὃ γενναῖε, τούτου μὲν ἀγαθοὶ διδάσκαλοι οἱ πολλοί, καὶ δικαίως ἐπαινοῦντ' ἂν αὐτῶν εἰς διδασκαλίαν.

ΑΛΚ.— Τί δῆ;

ΣΩΚΡ.— Ὅτι ἔχουσι περὶ αὐτά, ἃ χρὴ τοὺς ἀγαθοὺς διδασκάλους ἔχειν».

Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ δοῦμε, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, τί παραλλαγὰς παρουσιάζει τὸ κείμενο τοῦ Πλάτωνα ποὺ διάβαζε ὁ Σολωμός²⁸. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παρένθεσι (οἱ πολλοί), ποὺ παρεμβάλλεται γιὰ διασαφήνισι τοῦ κειμένου (καὶ γιὰ τὴν ὁποία θὰ μιλήσουμε παρακάτω), παρατηροῦμε τὶς ἐξῆς λανθασμένες παραλλαγὰς: 1) «περὶ τούτων», φανερὸ λάθος ἀντιγραφῆς ἀντὶ τοῦ «παρὰ τούτων», 2) «ἀλλὰ γοῦν πολλά», ἀντὶ τοῦ «ἄλλα γοῦν πολλά», 3) «εἰς αὐτοὺς ἀναφέρω», ἀντὶ «εἰς τοὺς αὐτοὺς ἀναφέρω»²⁹.

Ὑστερα ἀπ' αὐτό, καὶ πρὶν ἐξετάσουμε κατὰ πόσον ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ τοῦ χωρίου ἀπὸ τὸν «Ἀλκιβιάδην» μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ πραγματικὰ ἐπιτυχὴς καὶ εὐστοχη, πρέπει νὰ κάνουμε μερικὲς παρατηρήσεις.

Τὸ ἴδιο χωρίο τοῦ «Ἀλκιβιάδην» χρησιμοποιήθηκε καὶ ἀπὸ τὸν Τερτσέτη. Ἡ «Ἀπλὴ Γλῶσσα», ποὺ τυπώθηκε τὸ 1847 ὅταν ἀκόμη ἔμενε ἀνέκδοτος ὁ «Διάλογος» τοῦ Σολωμοῦ, ἔχει σὰν μὶτο αὐτὸ τὸ

26. Στὴ σ. 18 ἐκδ. Α. Πολίτη.

27. De orat. III, 16, 60.

28. Χρησιμοποιῶ τὶς ἐκδόσεις τοῦ M. Croiset, *Platon, Oeuvres complètes*, tom. I, Les Belles Lettres, Paris 1959, καὶ I. Burnet, *Platonis*

opera, tom. II, Oxonii (ἀνατύπωση 1960).

29. Ποὺ εἶναι καὶ ἡ σωστὴ ἀνάγνωσις, γιὰτὶ ἀντιστοιχεῖ ἀκριβῶς στὸ «εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων» (110e, στὴν ἀρχή).

χωρίο³⁰. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι στὸν Τερτσέτη ἡ περικοπὴ τοῦ Πλάτωνος ἀναφέρεται μὲ τὶς ἴδιες παραλλαγὰς ποὺ ἔχει τὸ κείμενο στὸ Σολωμό, καὶ ἀκόμη καὶ μὲ τὴν ἴδια παρένθεση (οἱ πολλοί). Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἀποτελεῖ ἀπόδειξη — ὅπως σημείωσα στὴ μελέτη μου γύρω ἀπὸ τὸ «Διάλογον»³¹ — ὅτι ὁ Τερτσέτης ἀντέγραψε τὴν περικοπὴ ὅπως ἦταν στὸ χειρόγραφο τοῦ «Διαλόγου» ποὺ εἶχε στὴν κατοχὴ του³². Μόνο ἔτσι ἐξηγεῖται ὁ λόγος ποὺ παρουσιάζει ὁ Τερτσέτης τὰ ἴδια λάθη καὶ τὶς ἴδιες παραλλαγὰς τοῦ Σολωμοῦ, ἀλλὰ — τὸ σημαντικότερο — ὁ λόγος ποὺ χρησιμοποιοῦ τὴν ἴδια παρένθεση (οἱ πολλοί) ποὺ ὁ Σολωμὸς τὴ βάζει, ὅπως εἶπαμε, γιὰ νὰ ὑποδείξει τὸ ὑποκείμενο, ἐνῶ μπορούσε ὁ Τερτσέτης ν' ἀρχίσει τὴν παραπομπὴ τοῦ ὅλου χωρίου λίγο παραπάνω, χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ καταφύγει στὸ ἴδιο τέχνασμα τοῦ Σολωμοῦ, δηλ. νὰ κλείσει σὲ παρένθεση τὸ ὑπονοούμενο.

Σημειώνουμε ἐπίσης ὅτι τὸ ἴδιο χωρίο ἀναφέρεται ἀκόμη μία φορὰ ἀπὸ τὸν Τερτσέτη καὶ συγκεκριμένα στὸ «Λόγο τῆς 25 Μαρτίου 1869»³³, σὲ νεοελληνικὴ παράφραση. Ἐπικαλούμενος τὴν «Σωκρατικὴ σοφία», ὁ Τερτσέτης παραθέτει μία περικοπὴ ποὺ ἀναφέρεται στὸν Σωκράτη (καὶ ποὺ ἀνήκει στὸν Ξενοφώντα, «Ἀπομνημ.» 3,3 11)³⁴: «ἢ οὐκ

30. Πρβ. Ν. Τομαδάκη, *Ὁ Σολωμὸς καὶ οἱ Ἀρχαῖοι* Ἀθήνα 1943, σ. 65, σημ. 4.

31. Rotolo, ἔ. ἀ., σ. 12.

32. Τὸ χειρόγραφο τοῦ Διαλόγου παραδόθηκε ἀπὸ τὸν Πήλικα στὸν Τερτσέτη, ποὺ, μὲ τὴ σειρά του τὸ ἔδωσε στὸ Πολυλά, ὅταν τὰ Εὐρισκόμενα ἦταν ἤδη ἔτοιμα γιὰ τὴν ἐκτύπωση, ὥστε ὁ Διάλογος παρεμβλήθηκε συνεχίζοντας τὴν ἀρίθμηση τῶν Προλεγομένων (σ. νστ'-ση'). Ὁ L. Coutelle, *Παρατηρήσεις πάνω στὸ χειρόγραφο τοῦ Διαλόγου τοῦ Σολωμοῦ*, «Ὁ Ἑρατιστής», 6 (1968), 33-42 ἀπέδειξε ὅτι ὁ Πήλικας ἀντέγραψε τὸ κείμενο τοῦ Διαλόγου.

33. *Λόγος τῆς 25 Μαρτίου 1869* ἐκφωνηθεὶς τῇ 25 Σεπτεμβρίου ὑπὸ Γ. Τερτσέτη βιβλιοφύλακος τῆς Βουλῆς, Ἐν Ἀθήναις 1869, σ. 6-7 (= Γεωργίου Τερτσέτη, *Λόγοι καὶ Δοκίμια*, ἐπιμελητῆς Ντίνος Κονόμος,

τόμ. β', Ἀθήνα 1969, σ. 208).

34. Ἡ περικοπὴ τοῦ Ξενοφώντα παρουσιάζεται καὶ στὸ Πρόγραμμα διαγωνισμοῦ (Ντ. Κονόμου, Γ. Τερτσέτης, *Ἀνέκδοτα κείμενα*, Ἀθήνα 1959, σ. 98. Ἡ ὅλη περικοπὴ ἔχει ὡς ἐξῆς: «Λέγεις ἔφη, σὺ τὸν ἵππαρχον πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπιμελεῖσθαι δεῖν καὶ τοῦ λέγειν δύνασθαι; Σὺ δ' ὦου, ἔφη, χρῆναι σιωπῇ ἱππαρχεῖν; ἢ οὐκ ἐντεθῆναι ὅτι ὅσα τε νόμῳ μεμαθήκαμεν κάλλιστα ὄντα, δι' ὧν γε ζῆν ἐπιστάμεθα, ταῦτα πάντα διὰ λόγου ἐμάθομεν, καὶ εἴ τι ἄλλο καλὸν μανθάνει τις μάθημα, διὰ λόγου μανθάνει, καὶ οἱ ἄριστα διδάσκοντες μάλιστα λόγῳ χρῶνται καὶ οἱ τὰ σπουδαιότατα μάλιστα ἐπιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται; ». (Σημειώνουμε ὅτι τὸ ἴδιο χωρίο τοῦ Ξενοφώντα, ἔτσι ἀκριβῶς ὅπως τὸ παραθέτει ὁ Τερτσέτης, ἀναφέρεται, στὸ πρωτότυπο καὶ σὲ ἰταλικὴ μετάφραση,

έντεθύμησης ὅτι ὅσα τε νόμοι μεμαθήκαμεν κάλλιστα ὄντα, δι' ὧν γε ζῆν ἐπιστάμεθα, ταῦτα πάντα διὰ λ ό γ ο υ ἐμάθομεν;».

Γιὰ νὰ ἐξηγήσει, λοιπόν, τί ἐννοεῖ ὁ Σωκράτης μὲ τὸ «λόγον», παραπέμπει στὴ γνωστὴ μας Πλατωνικὴ περικοπὴ :

«ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ — Ὁ λαὸς ἡξεύρει νὰ διδάσκει ἄλλα³⁵ σπουδαιότερα τῆς τριώδης.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ — Ποῖα ταῦτα;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ — Καὶ τὸ ἐλληνίζειν ἐγὼ ἀπὸ αὐτοὺς ἔμαθα».

Ἄν ὁ Τερτσέτης ἐπανέρχεται σ' αὐτὴν τὴν περικοπὴ τοῦ «Ἀλκιβιάδης», αὐτὸ γίνεται ἐπειδὴ νομίζει καὶ αὐτὸς ὅτι ἡ περικοπὴ προσφέρει ἐπιχειρήματα καὶ κύρος γιὰ τοὺς ὑπαδούς τῆς γλώσσας τοῦ λαοῦ. Δὲν εἶναι, ἄλλωστε, συμπτωματικὸ τὸ γεγονὸς ὅτι βρίσκουμε παραπομπὴ στὸ ἴδιο αὐτὸ χωρίο σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὰς τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος στὴν Ἱταλία τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ 19ου αἰῶνα, τὸν G. B. Niccolini. Ὁ Νικκολίνι ἀνήκει σ' ἐκείνη τὴν ὁμάδα, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ ἐξέλκει ὁ Θωμαζαῖος, πού, σὲ πολεμικὴ μὲ τὸν Μόντη καὶ τὸν Περτικάρι, στὸ ζήτημα τῆς γραπτῆς γλώσσας παραχωροῦσε τὰ πρωτεῖα στὴ γλώσσα τῆς συνήθειας, καὶ ὅχι στὴ λογοτεχνικὴ γλώσσα, ὑποστηρίζοντας ὅτι μὲ τὴν προφορικὴ γλώσσα τῆς Φλωρεντίας καὶ τῆς Τοσκάνης ἔπρεπε ν' ἀνανεωθεῖ ἡ λογοτεχνικὴ γλώσσα, καὶ προμηνύοντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὶς θεωρίες τοῦ Μαντζόνι. Ἀξιόλογα εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Νικκολίνι «Qual parte aver possa il popolo nella formazione d'una lingua» (1818) καὶ «Considerazioni intorno agli asserti di Dante nel libro della eloquenza» (1819)³⁶, πού δὲν ἀποκλείεται νὰ ἦταν γνωστὰ στὸ Σολωμὸ μιὰ καὶ τοῦ Νικκολίνι οἱ σκέψεις τὸν τοποθετοῦν σ' ἓνα συγκεκριμένο λογοτεχνικὸ κλίμα τῆς Ἱταλίας, πού ὀπωσδήποτε τοῦ ἦταν οἰκεῖο. Στὸ δεύτερο, λοιπόν, ἀπὸ τὰ δύο ἔργα τοῦ ὁ Νικκολίνι γράφει³⁷ : «Ὅταν, σύμφωνα μὲ τὸν Πλάτωνα, ὁ Ἀλκιβιάδης λέει ὅτι ἔμαθε ἀπὸ τὸ λαὸ νὰ μιλάει καλὰ, ὁ Σωκράτης παραδέχεται τὸ λαὸ γιὰ καλὸ καὶ ἀξιέπαινο δάσκαλο σ' αὐτὴ τὴν ἐπιστήμη, ἔπειτα προσθέτει

στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐναρκτηρίου μαθήματος τοῦ Οὕγκο Φώσκολο στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Παβίας - 22 Ἰαν. 1809 - Dell' origine e dell' ufficio della letteratura).

35. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Τερτσέτης φαίνεται νὰ ἔχει ἐγκαταλείψει τὴν ἐσφαλ-

μένη ἀνάγνωση «ἀλλά».

36. Καὶ τὰ δύο ξαναδημοσιεύθηκαν, μαζί μὲ ἄλλα ἔργα του, σὲ τρεῖς τόμους : *Opere di G.B. Niccolini*. Edizione ordinata e rivista dall' Autore, Firenze 1844.

37. *Opere* vol. II, σ. 44.

ὅτι γιὰ νὰ μορφώσουμε κάποιον σ' αὐτὸν τὸν τομέα πρέπει νὰ τὸν στείλουμε νὰ μαθαίνει ἀπὸ τὸ λαό».

Γεννιέται ὅμως τὸ ἐρώτημα : εἶναι πραγματικὰ ὑπὲρ τῆς γλώσσας τοῦ λαοῦ αὐτὴ ἡ περικοπὴ τοῦ «'Αλκιβιάδης»; Γιὰ νὰ δώσουμε τὴν κατ'ἀλληλὴ ἀπάντησιν πρέπει νὰ ἐξετάσουμε τὸ χωρίο ὅχι σὰν ἀπομωμένη ἐνότητα, ἀλλὰ σὰν μέρος ἀπὸ ἓνα σύνολο.

Χωρὶς νὰ μποῦμε, φυσικὰ, στὴν ἀνάλυσιν τοῦ διαλόγου αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνα, θὰ περιοριστοῦμε στὸ νὰ προσέξουμε τὰ μέρη ποὺ εἶναι πιὸ στενὰ συνδεδεμένα, σὰν περιεχόμενο, μὲ τὸ χωρίο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει. Στὴν ἀρχὴ τοῦ διαλόγου ὁ 'Αλκιβιάδης ὑποχρεώνεται, ἀπὸ τὴν ἐρωτήσιν τοῦ Σωκράτη, νὰ παραδεχτῇ τὴν ἀμάθειά του πάνω σὲ τεχνικὰ θέματα γιὰ τὰ ὁποῖα συζητᾷ στὴν «ἐκκλησίαν», ἐνῶ ἰσχυρίζεται ὅτι κατέχει τὰ προβλήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν εἰρήνη καὶ τὸν πόλεμο. Αὐτὰ τὰ θέματα, ὅμως, προϋποθέτουν τὴ γνώσιν τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου, ἐνῶ ὁ 'Αλκιβιάδης ἀναγνωρίζει ὅτι δὲν ἔχει διδασχεῖ ποτὲ ἀπὸ κανένα τί εἶναι τὸ δίκαιο καὶ τί τὸ ἄδικο, γιατί πιστεῦε πῶς τὰ ξέρεῖ ἀπὸ μόνος του καὶ πῶς τὰ ἔχει μάθει «παρὰ τῶν πολλῶν». Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο (110e) ὁ Σωκράτης παρατηρεῖ ὅτι «οὐκ εἰς σπουδαίους γε διδασκάλους καταφεύγεις εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναφέρων», γιατί αὐτοί, κατὰ τὸν Σωκράτη, οὔτε «τὰ πεπτευτικά» εἶναι σὲ θέσιν νὰ διδάξουν, καὶ ἀκόμη λιγότερο θέματα πιὸ σπουδαῖα, ὅπως εἶναι ἡ δικαιοσύνη. 'Εδῶ ἀκολουθεῖ τὸ χωρίο μας «οἶμαι ἔγωγε. 'Αλλὰ γοῦν πολλά».

'Αλλὰ ὁ Σωκράτης, συνεχίζοντας, διευκρινίζει ὅτι ὁ λαὸς μπορεῖ νὰ εἶναι δάσκαλος τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας ἐπειδὴ κατέχει τὰ δύο ἀπαραίτητα προσόντα τοῦ δασκάλου, δηλ. νὰ ξέρεῖ αὐτὸ ποὺ διδάσκει καὶ νὰ συμφωνοῦν πάνω σ' αὐτὸ ὅλοι οἱ εἰδήμονες. Συγκεκριμένα «οἱ πολλοὶ» συμφωνοῦν μεταξὺ τους γιὰ τὸ τί σημαίνει «λίθος» ἢ «ξύλον». Καὶ ὅλα τὰ πράγματα, καὶ κατὰ κάποιο τρόπο καὶ τὸ νὰ ξέρεις τὰ ἐλληνικά, εἶναι περίπου τέτοιου εἴδους : (111c) «ὥσαυτως καὶ πάνθ' ὅσα τοιαῦτα· σχεδὸν γάρ τι μανθάνω τὸ ἐλληνίζειν ἐπίστασθαι ὅτι τοῦτο λέγεις· ἢ οὐ;»

'Επομένως «τὸ ἐλληνίζειν»³⁸ ἐρμηνεύεται ἀπὸ τὸ Σωκράτη ἀπο-

38. Μ' αὐτὴ τὴ σημασίαν, δηλ. τοῦ «μιλᾶω 'Ελληνικά», τὸ ρῆμα «ἐλληνίζω», χρησιμοποιεῖται συχνὰ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, πολλὰς φορὲς σὲ ἀντίθεσιν μὲ τοὺς «βαρβάρους» ποὺ δὲν ξέρουν 'Ελληνικά : πρβ.

Rotolo, *La comunicazione linguistica fra alloglotti nell' antichità classica*, «Studi classici in onore di Quintino Cataudella», Università di Catania vol. I, 1972, σ. 400 καὶ σημ. 29.

κλειστικά σὲ σχέση μετὰ τῇ μηχανικῇ λειτουργίᾳ τῶν ἀνθρώπων ποὺ μιλοῦν ἐλληνικὰ βασιζόμενοι στὴ μετὰξὺ τους συμφωνία («ὁμολογεῖν», 111b), δηλ. στὴ συνθήκη. Πρόκειται, λοιπόν, γιὰ μιὰ συμφωνία «νομιστική», ἣ ἔστω λεξιλογική, ὅχι γιὰ μιὰ πλήρη γλωσσικὴ λειτουργία ποὺ νὰ συμπεριλαμβάνει ὅλες τὶς συγχρονικὲς γλωσσικὲς «καταστάσεις» (états de langue) — ὅπως θὰ λέγαμε σήμερα — καὶ νὰ προϋποθέτει τὴν ὀρθολογιστικὴ ἀτομικὴ ἐπιλογὴ τοῦ γλωσσικοῦ «κώδικα».

Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Σωκράτης δείχνει τὸ λαὸ σὰν δάσκαλο τῆς γλώσσας, ἐπειδὴ ἐκφράζει ὅχι τὴν κοινὴ συνήθειαν — ποὺ σημαίνει συνεχῶς ἀνανεωτικὴ καὶ ζωντανὴ δημιουργία — ἀλλὰ τὴ συνθήκη γύρω ἀπὸ τὰ ὀνόματα, ποὺ εἶναι ἀποτελέσματα μιᾶς συμβατικῆς καὶ παθητικῆς στᾶσης.

Vincenzo Rotolo
Università di Palermo